

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
33	Speeltechniek	Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 8

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de [GuitarJan.com](#) nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website [GuitarJan.com](#) je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 8

Voor deze “Deep Dive” gaan we er van uit dat je weet wat de basisbeginselen van de pentatonische toonladder zijn, dat je de *shapes* volgens het C.A.G.E.D. systeem beheerst, en dat je weet hoe je die *shapes* over de gehele gitaarhals kunt bewegen en combineren. In deze achtste uitgave van essentiële blues riffs en licks kijken we naar de stijl van Albert King, één van de legendarische *Three Kings* (drie koningen) van de blues, te weten BB King, Freddie King en uiteraard Albert King. De invloed van Albert King’s gitaarspel gaat over zowel de gitaristen die hij heeft beïnvloed, alsook de manier waarop hij zelf speelt. Zonder de muziek van Albert King, hadden we misschien nooit een Stevie Ray Vaughan of een Eric Clapton gehad. Maar dat betekent niet dat het gitaarspel van Albert King in zichzelf niet belangrijk is. Met zijn voor de rechterhand gebouwde Gibson Flying V (een ontwerp uit 1958), maar linkshandig gespeeld, en toch op de traditionele manier besnaard (lage E, A, D, G, B, hoge E), terwijl linkshandige gitaristen de snaren juist in omgekeerde volgorde op de gitaar aanbrengen. Op welke manier dan ook dat zijn Flying V een *setup* had, de rauwe en dramatische kracht van zijn spel, vaak gelardeerd met *bends* die twee (!) tonen hoger gaan, komt toch echt van hemzelf. Als je Albert King in topvorm wilt horen, luister eens naar zijn iconische album *Born Under a Bad Sign* uit 1967.

1

Voorbeeld 1, is net als alle andere *licks* in deze “Deep Dive”, de toonladder van C# mineur, en voorbeeld 1 is tevens een typisch voorbeeld van een Albert King *run* (loopje of frase) over de gitaarhals. Begin met een

bend op de tweede tel van de eerste maat, gevolgd door het loopje naar de eerste *shape* (vorm) van de mineur pentatonische toonladder. Probeer aan deze frase een beetje het “achter de tel aan” spelen (*behind-the-beat*) gevoel te geven. De tweede maat gaat uit van de tweede *shape* van de toonladder en is een *lick* in de beste traditie van Albert King, wat overigens nog steeds een voorbeeld is dat je terugziet in de *licks* van Eric Clapton.

2

De *double bend* is een typische Albert King karakteristiek, en in voorbeeld 2 zie je dat op het einde van de eerste maat. De 14de positie moet 1 volle toon omhoog geduwd worden, dan loslaten (release), en maak opnieuw een *bend* als je van de eerste naar de tweede maat gaat. De rest van de *lick* laat zien dat je nooit heel veel noten nodig hebt om een fenomenaal stukje gitaarsolo te schrijven, in dit geval slechts drie noten, verspreid over twee maten.

3

Soms wordt een “verkeerde” noot (een noot buiten de toonladder) effectief in de blues gebruikt om een interessanter stukje solo te schrijven, en Albert King was hierin een grootmeester. In voorbeeld 3 valt de F op de 13de positie van de (hoge) E-snaar, buiten de mineur pentatonische toonladder. De truc hierbij is om de noot een *bend* van een halve toon te geven, waardoor deze als het ware toch weer terugkeert naar de primaire toonladder, waardoor je een effect creëert dat een beetje op een *slide* gitaar effect lijkt.

Je kunt niet naar de speelstijl van Albert King kijken zonder dat je constateert, dat er af en toe hele grote, ambitieuze *overbends* in de *licks* zitten. Bij de *overbend technique* maak je een *bend* die het dubbele, of soms zelfs het driedubbele is, van de normale *whole step* of *whole note bend*. Eén van de grootmeesters in deze techniek is, naast Albert King, David Gilmour, de *leadgitarist* van Pink Floyd. De lick in voorbeeld 4 is gebaseerd op de derde *shape* (vorm) van de mineur pentatonische toonladder en bevat een aantal *two-tone bends*, waar je waarschijnlijk stevig op moet oefenen. In dit voorbeeld moet de bend op de 17de positie zodanig wijd zijn, dat de klank van de 21ste positie wordt bereikt. Begin eerst met het spelen van de losse noten op de 17de en de 21ste positie, zodat je de klank goed in je hoofd hebt, en begin daarna met het proberen deze *overbend* te maken. Albert King speelde altijd met lichte snaren (0.009-0.052), waardoor het

4

eenvoudiger wordt deze soort *bends* te maken. De eerste maat eindigt op een *double bend*. Completeer de eerste *full-tone bend* en laat deze los om weer terug te keren naar de oorspronkelijke toon, en speel dan de tweede *bend*, de *two-tone bend*, zonder de snaar opnieuw aan te slaan.

5

Voorbeeld 5 gebruikt de tweede *shape* (vorm) van de mineur pentatonische toonladder, zij het in de lager gestemde snaren. De *lick* is gebouwd rondom patronen die wellicht in eerste instantie een tikkeltje vreemd aandoen onder je vingers, omdat er gestart wordt op een $1\frac{1}{2}$ -tone bend, voordat er een drie-noten neerwaartse frase begint. De *lick* bevat triplets op de tweede en de vierde tel, dus wees precies in je telling. De *lick* eindigt op de grondtoon (*root note*), zodat een dergelijke *lick* goed gebruikt kan worden om naar het I akkoord terug te keren in een *12-bar blues* progressie.